

Sygn. akt IV Ka 696/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Elżbieta Janus

przy udziale Elżbiety Reczuch Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2018 r.

sprawy **A. M.**

syna S. i Z. z domu Ś.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw.z art. 12 kk, art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 8 sierpnia 2017 r. sygnatura akt III K 677/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcia jak w pkt. III dyspozycji o karze łącznej oraz pkt. IV dyspozycji o obowiązku naprawienia szkody,

2. oskarżonego A. M. uniewinnia od przypisanego mu czynu z art. 286 § 1 kk w zw. art. 12 kk a opisanego w pkt. I dyspozycji wyroku i w tym zakresie stwierdza, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa,

II. uchyla zaskarżony wyrok w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu jak w pkt. 2 części wstępnej wyroku i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi I instancji celem ponownego jej rozpoznania.

Sygn.akt IV Ka 696 / 17

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył A. M. o to, że:

1/ w okresie od dnia 18 kwietnia 2012 roku do dnia 30 maja 2012 roku w B., w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6600 złotych S. W. poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartego w dniu 14 maja 2012

roku porozumienia dotyczącego współpracy w zakresie obsługi internetowego sklepu (...) to jest o czyn z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk,

2/w dniu 15 grudnia 2016 roku w nieustalonym miejscu przy użyciu strony internetowej (...), ze skutkiem w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził R. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6194,80 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy kupna sprzedaży laptopa (...), to jest o czyn z art. 286§1 kk.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2017r. sygn. akt III K 677 /16:

I. oskarżonego A. M. uznał za winnego czynu polegającego na tym, że w okresie od dnia 18 kwietnia 2012 roku do dnia 30 maja 2012 roku w B., w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadził S. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 6600 złotych poprzez wprowadzenie go w błąd co do przeznaczenia przekazanych mu przez S. W. pieniędzy w wyżej wymienionej kwocie na pokrycie kosztów zakupu towaru w postaci perfum oraz utrzymania ich magazynowania w zamian za udział w zysku ze sprzedaży perfum za pośrednictwem sklepu internetowego sklepu (...) zarejestrowanego i prowadzonego przez oskarżonego A. M. na dane podmiotu gospodarczego pod nazwą (...) S. W. z siedzibą w K. oraz przekazania S. W. administrowania domeną wyżej wymienionego sklepu internetowego, to jest występku z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk i za czyn ten na podstawie art. 286§1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu miesięcy pozbawienia wolności) II. oskarżonego A. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, z tym, że jako datę czynu przyjął dzień 15 grudnia 2015 roku, to jest występku z art. 286§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 286§1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu miesięcy pozbawienia wolności),

III. na podstawie art. 85 §1 kk i art. 86§1 kk połączył wymierzone wobec skarżonego A. M. w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył temuż oskarżonemu karę łączną roku pozbawienia wolności,

IV na podstawie art. 46§1 kk orzekł wobec oskarżonego A. M. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. W. kwoty 6600/ sześć tysięcy sześćset / złotych, zaś na rzecz pokrzywdzonego R. P. kwoty 6194, 80 / sześć tysięcy sto dziewięćdziesiąt cztery i 80/100 /złotych,

V. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa uzasadnione wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w kwocie 655, 20 złotych / sześćset pięćdziesiąt pięć i 20/100 / złotych i wymierzył mu opłatę w wysokości 180 /stu osiemdziesięciu/ złotych.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy jak i tzw. osobistą.

Apelujący oskarżony zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. bezwzględną przyczynę odwoławczą (art. 439§1 pkt 9 kpk) gdyż zachodziła okoliczność wyłączająca postępowanie opisana w art.17§1 pkt 9 kpk polegająca na braku skargi uprawnionego oskarżyciela bowiem prokurator R. M. bezwzględnie podlegała wyłączeniu na podstawie art.41§1 kpk gdyż pozostawała z oskarżonym we wspólnym pożyciu w okresie objętym aktem oskarżenia,

2. postępowanie prowadziła sędzia A. S., która powinna się od udziału w sprawie ze względu na konflikt w jakim pozostaje z obrońcą oskarżonego adw. J. L., która to okoliczność stwarza uzasadnione wątpliwości co do jej bezstronności czy naruszono art. 42 kpk,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych w treści orzeczenia polegający na ustaleniu, że S. W. zapłacił A. M. kwotę 6600 zł „na pokrycie kosztów zakupu towaru w sytuacji gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego powinna doprowadzić do prawidłowych ustaleń, że pieniądze te zostały przeznaczone do stworzenia witryny internetowej dla S. W., o czym świadczy pokwitowanie podpisane osobiście przez S. W. z dnia 30.05.2012 r.

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego natomiast zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- bezwzględną przyczynę odwoławczą (art.439§1 pkt 9 kpk) gdyż zachodziła okoliczność wyłączająca postępowanie opisana w art. 17§1 pkt 9 kpk polegająca na braku skargi uprawnionego oskarżyciela, bowiem prokurator R. M. bezwzględnie podlegała wyłączeniu na podstawie art. 40§1 kpk pkt 2 oraz art. 40§1 pkt 4 kpk w zw. z art. 47§1 kpk, gdyż pozostawała z oskarżonym we wspólnym pożyciu w okresie objętym aktem oskarżenia, a ponadto była świadkiem czynu o który sprawa się toczy,

- postępowanie prowadziła sędzia A. S., która powinna wyłączyć się od udziału w sprawie ze względu na konflikt w jakim pozostaje z obrońcą oskarżonego adwokatem J. L., która to okoliczność stwarza uzasadnione wątpliwości co do jej bezstronności, czym naruszono art. 42 kpk,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych w treści orzeczenia polegający na ustaleniu, że S. W. zapłacił A. M. kwotę 6.600 zł na pokrycie kosztów zakupu towaru, w sytuacji gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego powinna doprowadzić na prawidłowych ustaleń, że pieniądze te zostały przeznaczone do stworzenia witryny internetowej dla S. W., o czym świadczy pokwitowanie podpisane osobiście przez S. W. z dnia 30.05.2012 r., którego kopię załączono z wnioskiem o zaliczenie w poczet materiału dowodowego.

W konsekwencji skarżący obrońca zarzucił rażące naruszenie przepisów postanowienia, które nakazuje uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacje okazały się przynajmniej częściowo zasadne.

Chybione pozostają stawiane w nich zarzuty obrazy prawa procesowego w odniesieniu do prokuratora R. M. oraz sędziego Sądu Rejonowego w W.A. S..

Podnoszona w zakresie czynu I-go przeszkoda procesowa w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela z art. 17 § 1 pkt. 9) kpk polega na złamaniu przez sąd orzekający zasady skargowości z art. 14 § 1 kpk. W sprawie o czyn ścigany z oskarżenia publicznego o czyn z art. 286 § 1 kk, jak w niniejszej sprawie, uprawnionym oskarżycielem jest prokurator (art. 10 § 1 kpk w zw. z art. 45 § 1 kpk). Taki przecież podmiot - Prokurator Rejonowy w W. - złożył przedmiotowy akt oskarżenia, zatem wszczęcie postępowania sądowego nastąpiło na żądanie uprawnionego oskarżyciela. Nie ma tu znaczenia, że akt oskarżenia podpisała akurat prokurator Prokuratury Rejonowej w W. R. M..

Tak więc nie występują w sprawie jakiegokolwiek uzasadnione podstawy do stwierdzenia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 9) kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt. 9 kpk.

Niezależnie od powyższego nieudowodnionymi są twierdzenia oskarżonego o pozostawaniu w dacie czynu wskazanego imiennie prokuratora z oskarżonym we wspólnym pożyciu oraz zaistnieniu w związku z tym okoliczności o jakich mowa w art. 41 § 1 kpk. Równie niepotwierdzonymi pozostają twierdzenia apelujących, jakoby R. M. była świadkiem w tej sprawie i podlegała wyłączeniu w trybie art. 40 § 1 pkt. 4 kpk w zw. z art. 47 kpk. Zarówno pokrzywdzony S. W. jak i świadek Z. P., towarzyszący rozmowom „biznesowym” oskarżonego i pokrzywdzonego, nie podawali, by w tych rozmowach brała udział jakaś kobieta. Nadto wniosek oskarżonego o wyłączenie od udziału prokuratora R. M. został rozpoznany we właściwym ustawowym trybie (vide k.512-516, 520 akt).

Apelujący poszukują jakichkolwiek argumentów dla opóźnienia wyrokowania w sprawie i sami kreują okoliczności mające uzasadniać wnioski o wyłączenie sędziów, którzy zostali wyznaczeni do rozpoznania sprawy. Obstrukcji procesowej i tym samym opóźnieniu wyrokowania w sprawie ewidentnie mają służyć wymyślone przez nich powody rzekomego braku bezstronności sędziego Sądu Rejonowego w W. A. S. (vide opis zachowania oskarżonego podczas

rozprawy w dniu 24.04.2017r., w tym wniosek o wyłączenie sędziego, pismo procesowe oskarżonego z dnia 4.05.2017r. k. 542- 543, ponowiony wniosek oskarżonego i obrońcy o wyłączenie sędziego na rozprawie dniu 19.05.2017r. i następny taki wniosek w dniu 4.08.2017r. (k. 729 akt) czy nieumotywowany rzeczowo wniosek o wyłączenie wszystkich sędziów Wydziałów III i IV Sądu Okręgowego w Ś.. Niedostatecznym i niepotwierdzonym argumentem jest przypisywanie sędzi A. S. skonfliktowania z obrońcą oskarżonego, adw. J. L. wobec wniesienia przez obrońcę w innej sprawie subsydiarnego aktu oskarżenia, obejmującego m. in. wskazanego sędziego, złożenie skargi na tegoż sędziego czy wreszcie złożenie przez sędziego na obrońcę skargi w Okręgowej Radzie Adwokackiej w W. i ewidentnie instrumentalne złożenie przez oskarżonego w dniu 23 sierpnia 2017r. (zatem już po wydaniu zaskarżonego wyroku) doniesienia o rzekomym przestępstwie sędziego.

Natomiast argumenty merytoryczne apelacji co do obu przypisanych oskarżonemu czynów nie są pozbawione racji.

I tak, nie przekonuje stan dowodów sprawy i uzasadnienie Sądu I instancji, jakoby to oskarżony miał się dopuścić przypisanego mu oszustwa na szkodę pokrzywdzonego S. W. (czyn I). Mało tego, relacje oskarżonego i pokrzywdzonego nie pozostają nawet w sprzeczności. Wszak wedle wyjaśnień oskarżonego zawarł on z pokrzywdzonym umowę dotyczącą współpracy polegającej na założeniu i prowadzeniu sklepu internetowego. Do takiej współpracy realnie doszło, oskarżony działając w imieniu (...) w B. zawarł z pokrzywdzonym w dniu 14 maja 2012r. porozumienie pisemne (k. 8), na mocy którego (...) miała administrować utworzoną przez oskarżonego domeną sklepu (...) (cyt. „przedmiotem porozumienia jest współpraca w zakresie obsługi internetowego sklepu (...)”) a pokrzywdzony zobowiązał się do wniesienia wkładu w kwocie 20.000 złotych. Jak to wprost wynika z przedstawionych przez pokrzywdzonego dokumentów pokwitowań z dnia 18.04.2012r. i z dnia 23.04.2012r. (k. 9,10 akt) oraz dokumentu porozumienia z dnia 14.05.2012r., przekazywane przez pokrzywdzonego pieniądze były przeznaczone na stworzenie dla pokrzywdzonego sklepowej witryny internetowej. Wedle ustaleń Sądu I instancji (k. 766 akt) domena taka wszak bezspornie została przez oskarżonego utworzona i funkcjonowała. O tych faktach zeznaje sam pokrzywdzony, który zajmował się na stronie sklepu ustalaniem cen towarów po porównaniu cen takich samych towarów w wyszukiwarkach internetowych. Wedle zapisów porozumienia o administrowaniu domeną (na k. 8 akt) strony uznały wniesiony już przez pokrzywdzonego wkład pieniężny 4100 zł jako wykonanie części jego zobowiązania o współpracy. Nie ma więc faktycznych podstaw do przypisania oskarżonemu w okresie od 18 kwietnia do 30 maja 2012r. działania wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd co do przeznaczenia przekazanych przez niego pieniędzy na pokrycie kosztów administrowania domeny sklepowej. Nadto w myśl porozumienia z dnia 14.05.2012r. oskarżony w imieniu spółki (...) miał dostarczać produkty do tego sklepu internetowego, co przecież uczynił. Pokrzywdzony wszak nie posiadał i nie zakupił do sklepu artykułów perfumeryjnych. Zakupu takiego dokonał oskarżony, skoro wedle ustaleń wyroku cyt. ” Początkowo sklep prosperował dobrze, co spowodowało uzyskanie dobrych opinii klientów” k. 766 akt. Ustalił także Sąd Rejonowy, iż oskarżony przekazywał pokrzywdzonemu prowizje ze sprzedaży perfum w dniach 6 maja 2012r. , 24 maja 2012r., i 14 maja 2012r. w łącznej kwocie 508 zł (k. 767-768 akt), które to kwoty były przeznaczone na dalsze funkcjonowanie sklepu.

Tak więc przypisywanie oskarżonemu przestępnego działania w oszukańczym bezpośrednim zamiarze na szkodę pokrzywdzonego nie miało miejsca. W szczególności nie występują dowody wykazujące, by oskarżony wprowadził pokrzywdzonego w błąd i zawarł z pokrzywdzonym umowę o obsłudze sklepu z zamiarem dokonania oszustwa z art. 286 § 1 kk, na takie Sąd meriti nie wskazał. Dla skutecznego przypisania oskarżonemu przestępstwa o ustawowych znamionach oszustwa z art. 286 § 1 kk należy wykazać, że w chwili jego dokonywania obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim nie tylko to, że wprowadza pokrzywdzonego w błąd, ale także i to, że doprowadza go w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i jednocześnie chce wypełnienia znamion, należy także wykazać związek przyczynowy pomiędzy oszukańczym zachowaniem sprawcy a skutkiem w postaci podjęcia przez pokrzywdzonego decyzji dotyczącej swojego majątku, jakiej nie podjąłby bez tego wprowadzenia w błąd. Bezspornie oskarżonego i pokrzywdzonego łączyła umowa cywilnoprawna, której postanowienia – w czasie zarzucanym w opisie czynu - oskarżony niewątpliwie realizował. Nie sposób przecież zaprzeczyć, że wykonanie przez oskarżonego sklepowej strony internetowej, jej obsługa i podjęcie czynności sprzedaży towaru nie jest wypełnieniem postanowień zawartej umowy.

Nawet jeżeli spośród przypisanych oskarżonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 26.04.2016r. sygn. akt II K 268/14 prawomocnie oszustw w ramach prowadzenia sklepu (...) tylko pierwsze chronologicznie oskarżony popełnił w dniu 29 maja 2012r (czyn opisany w pkt. I 4) dyspozycji opisanego wyroku k. 639 akt), zatem w dacie przypisanego mu w niniejszej sprawie czynu I-go, to fakt ten także nie podważa wniosku o braku dowodów potwierdzających zamiar oskarżonego popełnienia oszustwa wobec S. W. w momencie zawierania z nim porozumienia o współpracy. Przedmiotowe oszustwo na szkodę E. M. polegało na oszukańczym zawarciu internetowej umowy sprzedaży perfum na kwotę 150.76 zł, zatem miało miejsce w zupełnie innych okolicznościach faktycznych i dotyczyło innej osoby pokrzywdzonej. Pozostałe występki oszustwa przypisane oskarżonemu wskazanym wyżej wyrokiem w ramach działania sklepu(...)to czyny odrębne od będącego przedmiotem niniejszej sprawy, niepowiązane bezpośrednio z pokrzywdzonym. Z tych samych przyczyn błędem jest odwoływanie Sądu I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (k. 775 akt) do części analitycznej motywów innego prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 26.04.2016r. sygn. akt II K 268/14.

Koniecznym wydaje się jeszcze podnieść, iż to S. W. dążył do współpracy z oskarżonym, uprzednio zawiesił dotychczasową działalność gospodarczą, jak niechętnie przyznał miał zablokowane konto, poszukiwał osoby, z pomocą której rozpocząłby nowy biznes. S. W. nie miał ani wykształcenia ekonomicznego ani wiedzy praktycznej dla założenia i prowadzenia sklepu internetowego. Nie skorzystał też z pomocy prawnika. Nie zapewnił sobie żadnych mechanizmów kontroli w swym sklepie nad finansowymi działaniami wspólnika A. M.. Być może gdyby zawarł on umowę z oskarżonym po zasięgnięciu porady prawnej, czy przy jej zawieraniu skorzystał z obsługi prawnej, uniknąłby niezrozumienia istoty zawartej z oskarżonym umowy.

Z tych powodów zaskarżony wyrok należało zmienić i orzekając odmiennie co do istoty oskarżonego A. M. uniewinnić od przypisanego mu czynu. W konsekwencji takiego orzeczenia należy stwierdzić, iż koszty procesu w tej części ponosi Skarb Państwa (art. 632 pkt. 2 kpk).

W odniesieniu do czynu II na szkodę pokrzywdzonego R. P. Sąd Rejonowy poczynił w sprawie co najmniej niepełne ustalenia faktyczne.

W pierwszej kolejności jednak uwagę zwraca sposób procedowania, mianowicie w sytuacji w której oskarżony nie przyznaje się do winy (k. 374) i nie składa wyjaśnień odnoszących się wprost do stawianego mu zarzutu, który w dodatku traktuje jako „prowokację” wobec uczciwego biznesmena, za jakiego się uważa, to w takiej sytuacji koniecznym jest przeprowadzenie pełnego postępowania dowodowego. Prokurator zawnioskował o przesłuchanie na rozprawie 3-ch świadków: pokrzywdzonego R. P., R. M. i Z. M. (k. 412 akt). Żaden z tych świadków nie został wezwany na rozprawę w dniu 4.08.2017r. (vide zarządzenie k. 556-557). Procedowanie wbrew zasadzie bezpośredniości prowadzenia dowodów tj. przez odczytanie zeznań świadków R. P. i R. M. złożonych w dochodzeniu jest w takiej sytuacji błędne, i to z kilku powodów, chociażby dlatego, że odczytywany protokół zeznań R. M. (przecież kluczowych dla ustalenia sprawstwa oskarżonego) nie stanowi oryginału a tylko niewiarygodną kserokopię z innej sprawy, czego sąd nie dostrzegł (vide k.320-323). Kopia dokumentu niepotwierdzona za zgodność z oryginałem dokumentu nie stanowi i jako taka nie stanowi pełnoprawnego dowodu. Nadto w omawianym protokole świadek podał, że wykonywał na rzecz oskarżonego różne usługi informatyczne m. in. na rzecz istotnej domeny (...) oraz podmiotu o nazwie (...), a do protokołu dołączył komplet posiadanych dokumentów, dotyczących tych usług (k. 322 in fine). Niestety i tych dokumentów w aktach sprawy brak. W tym zakresie niezbędnym jest uzyskanie protokołu przesłuchania świadka R. M. przynajmniej w formie uwierzytelnionej kopii oraz dołączenie wymienianych przez świadka dokumentów, złożonych podczas przedmiotowego przesłuchania.

Apelujący oskarżony zarzucił, iż był jedynie pełnomocnikiem do otwarcia konta bankowego firmy (...), która jest prawdopodobnie właścicielem sklepu (...) ale nie ustalono, kto zarządza tą firmą. Nie sposób odnieść się merytorycznie do tego zarzutu, skoro w aktach sprawy poza dokumentem informacyjnym (...) (k. 311) wskazującym na Z. M. i A. M. jako pełnomocników ogólnych rachunku nr (...) (na który pokrzywdzony przelał pieniądze z tytułu umowy kupna), brak dokumentacji dotyczącej osób upoważnionych do korzystania z rachunku. Oryginały dokumentacji bankowej zostały przesłane do prokuratury Rejonowej w P. do sprawy sygn. akt (...) Koniecznym zatem stało się pozyskanie tych

dokumentów, co pozwoli na ustalenie listy osób upoważnionych przez posiadacza konta do dostępu do konta. W tym aspekcie dowodowym błędnym pozostaje także zaniechanie prowadzenia dowodu z zeznań świadka Z. M..

Skoro sąd uznał za dowód zestawienie operacji bankowych (...) z k. 312-316 w inkryminowanym czasie, to powinien ten dowód także przeanalizować w aspekcie operacji przelewów wychodzących, tu zwraca uwagę bardzo duża liczba przelewów na konto R. (...) pod adresem B. G. ul. (...). Przelewy były zlecane bezpośrednio, gdy tylko wpływały środki na konto (...), przelewy były w znaczących kwotach np. 23 tys - 15.12.2015r, 24 tys. – 16.12.2015r. , 34 tys. 18.12.2015r. Istotnym jest także fakt, iż ów podmiot R. (...) ma adres jak oskarżony A. M., zaś wedle świadka R. M. świadczył on usługi informatyczne na rzecz także takiej firmy oskarżonego. Co także istotne, to fakt opłacenia domeny (...) przez R. (...), w tym zakresie jest niepodważalna dokumentacja (k. 324-325 akt). Wszystkie te okoliczności nie wydają się być dziełem przypadku czy splotu niekorzystnych dla oskarżonego zdarzeń. Ustalenie w (...) w W. - banku prowadzącym rachunek dla R. (...) - osób upoważnionych do obsługi rachunku z pewnością przyczyni się do wyjaśnienia sprawy.

Z przytoczonych względów dla zweryfikowania linii obrony oskarżonego wyrok w omawianej części należało uchylić, bo przewód sądowy musi być przeprowadzony na nowo (art. 437 § 2 kpk).